

26.049/II/PN en
26.064/II/PN

Ter zitting van 21 april 1994 en 19 mei 1994 hebben de verenigde afdelingen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (V.C.T.) een onderzoek gewijd aan de klachten ingediend wegens het toesturen van een Franstalige herinnering tot betaling door de B.I.W.M., aan een Nederlandstalige particulier uit Tervuren.

Uit een onderzoek van het bijgevoegde Franstalig document, blijkt het verbruikersadres, waarvoor de herinnering tot betaling door de B.I.W.M. is opgesteld, in Brussel te zijn gelegen.

De B.I.W.M. is een gewestelijke dienst in de zin van art. 35 § 1 a) van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (S.W.T.), na de structurele wijzigingen van 24 februari 1988, waarbij een Vlaamse Gemengde Intercommunale werd opgericht, de Intercommunale voor Waterbedeling in Vlaams Brabant (I.W.V.B.).

Bovenvernoemde gewestelijke dienst valt onder dezelfde regeling als de plaatselijke diensten die in Brussel-Hoofdstad gevestigd zijn.

Krachtens artikel 19, van de S.W.T., gebruikt iedere plaatselijke dienst van Brussel-Hoofdstad in zijn betrekkingen met een particulier de door deze gebruikte taal, voor zover die taal het Nederlands of het Frans is.

De genoemde wetsbepalingen laten aan duidelijkheid niets te wensen over wanneer het initiatief voor de briefwisseling van de particulier uitgaat. Wanneer het initiatief voor deze briefwisseling echter van de diensten uitgaat, dan wordt de taal van het gebied verondersteld de taal te zijn van de correspondent. Het gaat in onderhavig geval om een vermoeden *juris tantum*, dat de geadresseerde, in casu een private persoon, dient te weerleggen wanneer hij deze briefwisseling in de andere landstaal wenst te ontvangen, in welk geval de bovengenoemde regel van artikel 19, S.W.T., op het gebruik van de talen in bestuurszaken van toepassing is.

Derhalve dient ter zake de rechtspraak te worden toegepast die door de Vaste Commissie voor Taaltoezicht in haar advies 779 dd. 16 december 1965 werd vastgesteld en waarvan reeds meermaals toepassingen werden bevestigd o.m. naar aanleiding van de adviezen 1477 dd. 21 april 1966, 1814 dd. 20 april 1967, 1993 dd. 30 november 1967 en 2127 dd. 15 februari 1968.

Aangezien de private persoon het vermoeden *juris tantum* niet wenste te weerleggen, is de klacht ontvankelijk en gegrond.

Een afschrift van dit advies wordt aan de klagster gestuurd.